

[Gustav Pedersen.]

tydning paa nuværende Tidspunkt, saaledes at de i Virkeligheden staar som et Irritationsmoment, en Gene for Kasserne, ekstra administrativt Arbejde, uden at opfylde nogen egentlig Mission. Vi har ikke kunnet faa Tilslutning til Fjernelse af disse Rudimenter, men vi ønsker fortsat at understrege, at vi betragter dem som Rudimenter.

Angaaende Spørgsmaalet om Huslejhjælp til Ikke-Forsørgere vil jeg gerne understrege meget stærkt, at Ikke-Forsørgere er jo ikke blot, som man er tilbøjelig til at tro i visse Tilfælde, unge Piger eller unge Mennesker, der bor hjemme hos deres Forældre og ikke har selvstændig Husholdning. Under denne Gruppe findes der mange, som i Henseende til Huslejen er lige saa daarligt stillet som Forsørgere. Der findes yderligere slet ikke saa faa, især blandt de ældre kvindelige Arbejdere og Medhjælpere, som i Virkeligheden paatager sig delvise Forsørgerforpligtelser over for gamle Forældre eller andre af deres Paarørende. Jeg kunde forstaa, hvis man ønskede en særlig Sikkerhed for, at de unge, som eventuelt kunde falde ind under en Bestemmelse om Huslejhjælp, ikke kunde hæve denne Hjælp uden virkelig at have Huslejeoplyttelser, men det er urimeligt, fordi der kan være en Risiko, som jo kan klares ved almindelige Kontrolbestemmelser, at nægte at yde et rimeligt Tilskud til dem, der paa Huslejeområdet er lige saa haardt ramt som Forsørgere. Derfor gentager vi vort Forslag om Huslejhjælp til Ikke-Forsørgere.

Med Hensyn til de vanskeligt stillede Kasser har vi stillet to Forslag, nemlig for det første om en Bevilling til Udbetalingerne i 1946—47 — og jeg vil gerne her sige til det ærede Medlem Hr. Chr. A. Christiansen, at jeg vil tro, at dette Forslag, som udtrykkeligt henviser til Vanskelighederne i 1946—47, er mere sikkert som en hurtig og effektiv Hjælp, hvad han jo ønskede, end det Forslag, som er stillet fra kommunistisk Side.

Endvidere har vi foreslaaet, at der refunderes 70 pCt. af Børnetillægget. Selvfølgelig kunde vi lige saa godt have foreslaaet 100 pCt., men vi ønsker hermed at understrege, at vi ikke, saa vidt det er gørligt, vil forfladige det forsikringsmæssige, der ligger i Arbejdsløshedskassernes Virksomhed. Det, vi derfor har ønsket at faa refunderet, er den Forhøjelse, som er sket under Krigen, idet man i Virkeligheden, dels under Krigen og dels efter Krigen, har foretaget Forhøjelser paa et Tids-

punkt, hvor man ikke kunde gennemføre tilsvarende Kontingentforhøjelser, og som man derfor har Pligt til at refundere. Maa jeg endvidere oplyse, at det ikke mindst er paa dette Omraade, at Kommunalbestyrelser eller Socialudvalg har haft Ret, i visse Tilfælde ogsaa Pligt til at yde Støtte til børnerige Familier. Med andre Ord: Der er her i ikke ringe Grad Tale om en Aftastning af de kommunale Kasser. Derfor synes jeg ogsaa, det er rimeligt, at man faar et Beløb refunderet. Men vi har altsaa ønsket, at man fortsat ogsaa paa dette Omraade skulde bevare det forsikringsmæssige Princip.

Jeg vil gerne føje til, at efter de Oplysninger, jeg har faaet — de har selvfølgelig ikke kunnet være fyldestgørende —, men efter det Kendskab, jeg har til Kasserne, vil jeg dog være tilbøjelig til at tro, at vi med de to Forslag kan klare den øjeblikkelige Vanskelighed for Arbejdsløshedskasserne. Derfor tror jeg ogsaa, at vi staar stærkt, naar vi siger: Vel, at komme i Forhandling om eller faa gennemført virkelige Ændringer, som kunde være ønskelige i Arbejdsløshedsloven, det er der ingen Mulighed for, men vi angiver saa det Minimum, der er nødvendigt for at klare Kassernes Vanskeligheder. Bag dette vort Standpunkt ligger en moralsk Styrke, som vil virke langt ind i de Kredse, som ikke formelt hører til dem, der nærer vor Opfattelse i andre Forhold.

Det ærede Medlem Hr. Chr. A. Christiansen erkendte jo selv, at med den Tid, der var levnet til Behandling af dette store Omraade, og først og fremmest med den Mangel paa Forhandlingsvilje, der har været i Udvalget, vilde det ikke være muligt at udarbejde et effektivt Forslag til Ændringer i selve Loven paa længere Sigt. Alligevel har det ærede Medlem stillet en Række Forslag, som tenderer i den Retning. I Anledning af disse Forslag vil jeg gerne understrege, at der i høj Grad er Grund til at foretage saadanne Ændringer — det har jeg ogsaa givet Udtryk for ved første Behandling —, men mit Parti kan ikke binde sig til en Række Tal, om hvilke vi ikke ved, om de kan holde i Praksis, fordi de ikke er gennemarbejdede, og fordi der ikke har været Tid til Forhandling med Arbejdsløshedskasserne. Af den Grund er der ikke nogen Sikkerhed for, at vi, naar der bliver Mulighed for en Revision af Arbejdsløshedsloven, kommer til at opstille netop disse Tal. Det ærede Medlem og jeg er fuldkommen enige om, at der ikke er Antydning af Haab om at faa disse Ændringsforslag ført igennem, og netop derfor synes